

בבית המשפט העליון

רע"א 8070/18

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקש: אבי אילון

נגד

המשיב: פקיד שומה תל אביב

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 14.10.2018 בע"מ 42945-01-18 שניתנה על ידי כבוד השופטת ירדנה סרוסי

בשם המבקש: עו"ד ד"ר ערן למפרט; עו"ד דרור ורסנו;
עו"ד מזי אוחיון

בשם המשיב: עו"ד חן אבידוב

החלטה

1. לאחר עיון בטיעוני הצדדים הגעתי למסקנה כי יש לקבל את עמדת המשיב, לפיה המקרה שלפניי אינו מצדיק מתן רשות ערעור, שכן ככל שהמבקש יהיה מעוניין לערער על קביעות בית המשפט קמא בעניין זה, מן הראוי שיעשה כן במסגרת ערעור על פסק הדין הסופי של בית המשפט המחוזי, ולא כערעור על החלטת ביניים.

2. עניינה של הבקשה שלפניי, בהחלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת ירדנה סרוסי) שלא להיענות לבקשה לקבלת הערעור על הסף מחמת התיישנות. בקליפת האגוז, טענת המבקש לקבלת הערעור שהגיש לבית המשפט קמא היא שפקיד השומה (המשיב) לא עשה "שימוש בסמכות" לעניין החלטה בהשגה על שומה לפי מיטב השפיטה ועל הטלת קנס גירעון שהגיש במסגרת התקופה הקבועה לכך לפי סעיף 152(ג) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (שנה מיום בו הוגשה ההשגה במקרה בו עסקינן), ומשום כך יש לראות את ההשגה כאילו התקבלה. המשיב טען כי ה"שימוש בסמכות" נעשה במסגרת תקופת הזמן הקצובה לכך, דהיינו בטרם חלפה תקופת התיישנות, ועל כן יש

לדון בערעור לגופו. בית המשפט קמא קיבל את עמדת המשיב, ומכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.

3. בניגוד לטענת המבקש, הסוגיה בה עוסקת הבקשה אינה "שאלה משפטית עקרונית, חדשה וחדה". המחלוקת העומדת ביסוד הבקשה לקבלת הערעור על הסף היא האם משלוח המסמכים שנשלחו למבקש במקרה דנן בתוך תקופת ההתיישנות, דהיינו נימוקי השומה בצירוף פלטי מחשב מהמערכת הממוחשבת של רשות המסים (פלט שידורי תשומות משאילתת ISUG ופלט הקרנות השומות משאילתת IPRS), עולה לכדי "שימוש" פקיד השומה בסמכויותיו" העוצר את מרוץ ההתיישנות לעניין סעיף 152(ג) לפקודת מס הכנסה. סוגיה זו נדונה בהרחבה אך לאחרונה במסגרת ע"א 3568/16 תיעוש אחזקה ותפעול מערכות בע"מ נ' פקיד שומה כפר סבא, פסקאות 44-61 (16.8.2018) (להלן: "פסק דין תיעוש"), ונפסק כי משלוח נימוקי השומה בצירוף פלט שידורי תשומות משאילתת IPRS מהווה "שימוש בסמכות" העוצר את מרוץ ההתיישנות לעניין סעיף 152(ג) לפקודה. ויובהר, פסק דין תיעוש אינו נזכר בהחלטה מושא בקשת רשות הערעור, ואולם הוא תומך בתוצאתה, ומייתר את ההצדקה העקרונית לקיים דיון בה בשלב הנוכחי, דהיינו במסגרת בקשת רשות ערעור.

4. המבקש טוען כי יש להבחין בין עניינו לבין ההלכה שנקבעה בפסק דין תיעוש, שכן שם, אך לא בענייננו, נשלח יחד עם נימוקי השומה ושאילתת המחשב גם מכתב מטעם המפקחת המבהיר כי הצווים נשלחו בדואר רשום, ויתקבלו בקרוב. אין בדעתי לטעת מסמרות בשאלה אם שיקול זה עשוי לשנות את התמונה, ואולם ניסיונות הבחנה פרטניים מסוג זה בוודאי שאינם מביאים את המקרה לגדר שאלה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור ביחס לשאלה שאין כל מניעה כי תתברר במסגרת הליך ערעור על פסק הדין. זאת ועוד, הצדדים לא טענו בעניין זה לפני בית המשפט קמא (כתבי הטענות של הצדדים ביחס לבקשה לקבלת הערעור על הסף הוגשו בטרם ניתן פסק דין תיעוש), וממילא ההבחנה המוצעת על ידי המבקש, כמו גם טיעוניהם אחרים שמעלים הצדדים ביחס לתחולת ההלכה, לא נבחנו על ידו. אינני סבור כי ראוי שטענות מסוג זה יבחנו לראשונה על ידי ערכאת ערעור.

5. לפיכך, השאלה היחידה שנותרה היא האם יש הצדקה מבחינת היעילות הדיונית לדון בערעור על ההחלטה בה עסקינן בשלב זה. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים, ומבלי שיהיה בכך משום הבעת עמדה נחרצת לגופם של דברים, לא השתכנעתי כי סיכויי הבקשה, בשים לב לקביעות בית המשפט בפסק דין תיעוש, מצדיקים מתן רשות ערעור.

6. סוף דבר, דין בקשת רשות הערעור להידחות. טענות הצדדים שמורות להם.

ניתנה היום, י"א באדר ב' התשע"ט (18.3.2019).

שׁוֹפֵט